

JUHOK.

A kögátnál a víz vadul zuhog.
 A parton szöke hullám jön: juhok.
 Botverte és napverte kis család,
 hozzák az erdő minden illatát,
 hozza a lankák hűs üdvözetét
 tekintetük, a méla szem-beszéd.

Elnézzük egymást. S mint egy látomás,
 kísérni kezd egy volt találkozás:

Nagy völgybe estem. Völgyben kell a mákony,
 az ember ott beteg s boldogtalan;
 homályos kávéházi éjtszakákon
 a füstbe szórtam drága önmagam.
 Hiába zúgott mámoromba halkan
 nagymessziről egy rozzant, régi gát,
 ha — zuhogók helyett — az esti parkban
 hallgattam a szökőkút műdalát.
 Hiába jött a messzi posta értem,
 ha záport küldött egy ködös tető,
 s ha úri sétálók között sötétben
 fel-felbukkant a zord szénégető...

Azonban egyszer... Távol már a hajnal
 vadrózsa-bokrának bimbója nőtt,
 s amint kinyílt az ajtó ünt sohajjal:
 juhok álltak a kávéház előtt.
 Szelid hullámok göndörszöke íóban,
 botvert, esővert, hajszolt kis család,
 de verten s út kövére lankadóban
 hozták a lankák hűvös illatát.
 Az egyik összecsukló lábbal éppen
 az útszélig vonszolta el magát,
 és rám nézett és harmatos szemében
 vád volt, riasztó, karvalykarmú vád.

A pásztorjelre szomjan és gyötörve
 indult a nyáj tűnő lankáival —
 S a sápadtságom akkor összetörte
 erős szárnyával egy piros vihar.

Áprily Lajos.